

8. Al-Anfal

Källa: **Introduktion till Koranstudier**

Författare: **Syed Abul A'la Mawdudi**

8. Al-Anfal

Namn

Suran får sitt namn *Al-Anfal* (Bytet / Gåvorna) från den första versen.

Uppenbarelsens period

Den uppenbarades år 2 e.H., efter slaget vid Badr — den första striden mellan islam och kufr. Eftersom den innehåller en detaljerad och omfattande genomgång av slaget verkar det mest sannolikt att den uppenbarades vid ett och samma tillfälle. Men det är också möjligt att några av verserna som rör de problem som uppstod som följd av detta slag uppenbarades senare och infogades på lämpliga ställen för att göra den till en sammanhängande helhet. Hur som helst finns det ingenting i hela suran som antyder att den skulle vara en sammansättning av flera tal som lappats ihop.

Historisk bakgrund

Innan suran granskas är det värt att överväga de händelser som ledde till slaget vid Badr.

Under det första decenniet av profetskapet i Makkah hade budskapet visat sin fasthet och stabilitet. Detta var resultatet av två saker:

1. **Sändebudet**, som besatt de högsta karaktärsegenskaperna, utförde sin mission med visdom, framsynthet och storsinnet. Genom sitt uppträdande visade han att han beslutat att föra rörelsen till ett framgångsrikt slut och därför var redo att möta alla slags faror och hinder på vägen.
2. **Budskapet** var så tilldragande att det oemotståndligt drog människors sinnen och hjärtan till sig. Så mycket att alla hinder av okunnighet, vidskepelse och småaktiga fördomar misslyckades med att stoppa dess framfart.

Det var därför de arabiska försvararna av "okunnighetens vägar", som i början hade sett ned på det, under den sista perioden av Profetens vistelse i Makkah började betrakta det som ett allvarligt hot och var fast beslutna att krossa det med all kraft de hade.

Men trots denna styrka saknade rörelsen fortfarande vissa saker för att kunna nå seger.

För det första

Det hade ännu inte fullt ut bevisats att den hade samlat kring sig ett tillräckligt antal anhängare som inte bara trodde på dess sanning, utan också hade en sådan intensiv hängivenhet till dess principer att de var redo att lägga ned all sin energi och allt de ägde i kampen för dess framgång och etablering. Så mycket att de var redo att offra sina liv i kampen mot hela världen, även om den världen skulle bestå av deras egna närmaste släktingar.

Det är sant att islams anhängare hade uthärdat de svåraste förföljelserna från Quraysh i Makkah och därigenom visat sin tros fasthet och sin starka anknytning till islam. Men ytterligare prövningar krävdes för att visa att islam hade lyckats forma en grupp anhängare som inte ansåg något vara kärare än dess ideal och som var redo att offra livet för det.

För det andra

Även om islams röst hade nått varje del av landet, var dess verkningar ännu spridda och dess förvärvade styrka utspridd här och där. Den hade ännu inte samlat den kraft som var nödvändig för en avgörande konfrontation med den gamla, etablerade ordningen av "okunnighet".

För det tredje

Islam hade ännu inget eget hem och hade inte etablerat sig fast någonstans i landet där det kunde konsolidera sin makt och göra det till en bas för vidare handling. Muslimerna var utspridda över hela landet och levde bland de icke-troende som främlingar, vilka deras blodtörstiga fiender ville rycka upp från deras egna hem.

För det fjärde

Muslimerna hade ännu inte fått möjlighet att praktiskt demonstrera välsignelserna av det livssystem som bygger på islam. Det fanns varken någon islamisk kultur, eller något socialt, ekonomiskt eller politiskt system; inte heller fanns det några etablerade principer för krig och fred som kunde vägleda dem.

Därför hade muslimerna ingen möjlighet att visa de moraliska principer på vilka de avsåg att bygga hela sitt livssystem; inte heller hade det prövats att muslimerna som gemenskap verkligen var uppriktiga i sin proklamation av budskapet.

Allah skapade möjligheter för att fylla dessa brister

Under de sista fyra åren av Profetens vistelse i Makkah hade islams röst visat sig effektiv i Yathrib, och folket där hade av olika skäl börjat acceptera budskapet mer villigt än andra arabiska klaner.

Så mycket att i det tolfte profetåret, vid Hajj, mötte en delegation på 75 personer den helige Profeten i nattens mörker. Dessa människor accepterade inte bara islam, utan erbjöd också att ge honom och hans anhängare ett hem.

Eftersom detta var en epokgörande möjlighet som Allah hade skänkt, tog Profeten vara på den.

Betydelsen av detta erbjudande var helt klar för folket i Yathrib:

- De förstod att detta inte var en inbjudan till en vanlig flykting, utan till **Allahs Sändebud**, så att han skulle bli deras ledare och härskare.
- De visste att de inte bara bjöd in muslimska flyktingar för att ge dem skydd från förföljelse, utan för att samla dem från hela landet och integrera dem med sig själva för att bilda en organiserad gemenskap.

Därmed var Yathribs erbjudande att göra staden till **"Islams stad"**.

Profeten accepterade deras inbjudan och gjorde den till den första "Islams stad" i Arabien.

Och folket i Yathrib var fullt medvetna om vad detta innebar:

- Det var i själva verket en **krigsförklaring mot hela Arabien**.
- Det var också en inbjudan till deras egen sociala och ekonomiska bojkott.

När Ansar från Yathrib gav sin trohetsed till Profeten vid 'Aqabah, var de helt medvetna om konsekvenserna.

Under den formella trohetseden reste sig As'ad ibn Zurarah, den yngste av delegaterna, och sade:

"O Yathribs folk! Lyssna på mig och överväg saken noggrant i alla dess aspekter. Även om vi har kommit till honom som Allahs Sändebud, bör vi veta att vi kommer att bjuda in hela Arabiens fiendskap. För när vi tar honom med oss till Yathrib kommer vi att bli attackerade och våra barn kan bli huggna med svärd. Därför, om ni har mod i era hjärtan att möta detta, då — och endast då — bör ni ge honom er trohetsed, och Allah kommer att ge er dess belöning. Men om ni älskar era liv mer än honom och hans budskap, lämna då denna sak och ursäkta er öppet, för vid denna tidpunkt kan Allah acceptera era ursäkter."

'Abbas bin 'Ubadah bin Na'alah, en annan medlem av delegationen, upprepade samma sak och sade: "Förstår ni innebörden av att ni ger er trohetsed till denna person?" (Röster: "Ja, vi vet det.") "Genom att ge honom er trohetsed utmanar ni hela världen till krig. Det finns all sannolikhet för ett allvarligt hot mot era liv och er egendom. Därför bör ni överväga det noga. Om det finns någon tanke i era sinnen att ni senare kommer att överlämna honom till hans fiender, är det mycket bättre att lämna honom ifred nu, för ett sådant beteende kommer att föra skam och

vanära över er i denna värld och i nästa. Men om ni uppriktigt har beslutat att ni kommer att uthärda alla slags följder som kommer att följa av denna inbjudan, då är det det bästa att avlägga trohetseden till honom, för vid Gud, detta kommer helt säkert att föra gott till er i denna värld såväl som i nästa.”

Vid detta ropade alla delegationsmedlemmarna med en röst: ”Vi är redo och beredda att riskera all vår rikedom och våra ädla släktingar för hans skull.”

Det var då den berömda trohetseden, känd som ”**Den andra trohetseden vid ‘Aqabah’**”, avlades.

Makkahs reaktion

Å andra sidan förstod Makkahs folk mycket väl innebörden av denna sak ur deras eget perspektiv. De insåg att Muhammad (Allahs frid och välsignelser över honom), som de väl visste hade en stor personlighet och besatt extraordinära förmågor, genom denna trohetsed skulle få ett starkt fotfäste. Detta skulle nämligen hjälpa till att förena hans anhängare — vars uthållighet, beslutsamhet och orubbliga trohet mot Sändebudet redan hade prövats — till en disciplinerad gemenskap under hans visa ledning och vägledning. Och de visste att detta skulle innebära döden för deras gamla livsordning.

De insåg också **al-Madinahs strategiska betydelse** för deras handel, som var deras främsta försörjningskälla. Dess geografiska läge var sådant att muslimerna kunde slå till med fördel mot karavanerna som färdades på handelsvägen mellan Jemen och Syrien, och därmed slå mot själva roten av deras ekonomi — och även andra avgudadyrkande klaners ekonomi — på ett mycket effektivt sätt. Värdet av den handel som Makkahs folk ensamma bedrev på denna rutt uppgick till omkring tvåhundra tusen dinarer årligen, utan att räkna in Ta’if och andra platser.

Eftersom Quraysh var fullt medvetna om innebörden av trohetseden vid ‘Aqabah, blev de mycket oroliga när de fick kännedom om den samma natt. Först försökte de vinna al-Madinahs folk över på sin sida. Men när de såg att muslimerna migrerade till al-Madinah i små grupper, insåg de att den helige Profeten också snart skulle emigrera dit.

Qurayshs beslut att mörda Profeten

Då beslöt de att vidta en extrem åtgärd för att förhindra denna fara. Några

dagarna före hans migration höll Quraysh ett rådslag för att överväga saken. Efter mycket diskussion beslutade de att en man från varje familj i Quraysh — utom Banu Hashim — skulle delta i att sätta punkt för den helige Profetens liv. Detta skulle göra det svårt för Profetens familj att ensam kämpa mot alla Qurayshs familjer, och därmed tvinga dem att acceptera blodspengar för hans död istället för att ta hämnd.

Men genom Allahs nåd misslyckades deras komplott mot Profetens liv, tack vare hans beundransvärda framsynthet och fulla tillit till Allah, och han nådde al-Madinah trygg och oskadd.

Quraysh försöker utnyttja 'Abdullah bin Ubayy

När de inte kunde hindra hans migration, kom de på idén att utnyttja 'Abdullah bin Ubayy, som hade börjat hysa agg mot Profeten sedan hans ankomst till al-Madinah. Han var en inflytelserik hövding i al-Madinah, och folket hade kommit överens om att göra honom till sin kung. Men när majoriteten av Aws och Khazraj blev muslimer och erkände den helige Profeten som sin ledare, vägledare och härskare, gick alla hans förhoppningar om kungadöme om intet.

Därför skrev Quraysh till honom:

”Eftersom du har gett skydd åt vår fiende, säger vi dig öppet att du antingen måste kämpa mot honom själv eller förvisa honom från din stad. Annars svär vi vid Gud att vi kommer att invadera din stad, döda era män och göra era kvinnor till våra slavflickor.”

Detta brev kastade bränsle på hans avundsjuka, och han var benägen att ställa till med något ont. Men den helige Profeten vidtog i tid försiktighetsåtgärder och omintetgjorde hans onda planer.

Ett nytt hot från Quraysh

Quraysh fick ytterligare en möjlighet att hota muslimerna. När Sa'd bin Mu'adh, en annan hövding från al-Madinah, reste till Makkah för att utföra 'Umrah, stoppade Abu Jahl honom vid själva Ka'bahs dörr och sade:

”Tror du att vi låter dig utföra 'Umrah i fred när du ger skydd och hjälp åt avfällingar från oss? Om du inte hade varit gäst hos Umayyah bin Khalaf skulle du inte ha lämnat denna plats

levande.”

Sa’d svarade:

”Vid Allah, om du hindrar mig från detta, kommer jag att hämnas på ett ännu värre sätt och blockera er väg nära al-Madinah.”

Detta ledde i praktiken till en öppen deklARATION från Makkahs folk att de skulle hindra muslimerna från att utföra pilgrimsfärd till Ka’bah, och från al-Madinahs folk att de som vedergällning skulle blockera Qurayshs handelsväg till Syrien.

Muslimernas strategiska nödvändighet

I själva verket fanns det inget annat alternativ för muslimerna än att hålla ett starkt grepp om denna rutt, för att tvinga Quraysh — och andra klaner vars intressen var knutna till denna rutt — att ompröva sin fientliga hållning.

Därför fäste den helige Profeten största vikt vid detta problem. Så snart han var klar med de första arrangemangen för att organisera den nybildade muslimska gemenskapen och sluta fredsavtal med de närliggande judiska bosättningarna, vidtog han två åtgärder:

1. Förhandlingar och allianser

Han inledde förhandlingar med de klaner som bodde mellan Röda havet och handelsvägen, för att sluta allianser med dem eller åtminstone övertala dem att ingå neutralitetsavtal med muslimerna.

Han lyckades med detta:

- Han slöt ett neutralitetsavtal med **Juhaynah**, en mycket viktig klan i bergstrakten nära kusten.
- I slutet av det första hijrah-året slöt han ett försvarsavtal med **Banu Damrah**, som bodde nära Yanbu’ och Dhu al-’Ushayrah.
- År 2 e.H. anslöt sig även **Banu Mudlij**, eftersom de var grannar och bundsförvanter till Banu Damrah.

Sedan hände det att ett stort antal av dessa människor antog islam som

resultat av det missionerande arbete som muslimerna utförde.

För det andra sände han i följd små grupper av sina män längs denna rutt för att tjäna som en varning till Quraysh, och han följde själv med några av dem. Under det första året efter hijrah skickades fyra expeditioner dit: expeditionen under Hamzah, expeditionen under 'Ubaydah bin al-Harith, expeditionen under Sa'd bin Abi Waqqas och al-Abwa'-expeditionen under den helige Profeten själv. Under den första månaden av det andra året gjordes ytterligare två räder på samma rutt. Dessa är kända som Buwat-expeditionen och Dhu al-'Ushayrah-expeditionen.

Två saker om alla dessa expeditioner är anmärkningsvärda:

1. **Ingen blodspillan ägde rum och inga karavaner plundrades** i någon av dessa expeditioner. Detta visar att det verkliga syftet med dessa expeditioner var att visa Quraysh åt vilket håll vinden blåste.
2. **Inte en enda man från al-Madinahs folk** sändes av den helige Profeten på någon av dessa räder. Alla grupper bestod uteslutande av invandrarna från Makkah, så att konflikten skulle förbli mellan Qurayshs eget folk och inte spridas ytterligare genom att involvera andra klaner.

På den andra sidan försökte Quraysh i Makkah att dra in andra i konflikten. När de sände grupper mot al-Madinah tvekade de inte att plundra folket. Till exempel plundrade en expedition under ledning av Kurz bin Jabir al-Fihri boskapen som tillhörde al-Madinahs folk, alldeles i stadens närhet, för att visa vad deras verkliga avsikter var.

Det var detta tillstånd som rådde när, i Sha'ban år 2 e.H. (februari eller mars 623 e.Kr.), en stor handelskaravan från Quraysh — med varor värda omkring 50 000 dollar och endast bevakad av trettio till fyrtio män — på sin väg tillbaka från Syrien till Makkah nådde ett område där den lätt kunde attackeras från al-Madinah.

Eftersom karavanen bar handelsvaror värda tusentals pund och var svagt bevakad, fruktade naturligtvis Abu Sufyan, som ansvarade för den, utifrån tidigare erfarenheter, ett angrepp från muslimerna. Därför, så snart han kom in i det farliga området, skickade han en kamelryttare till Makkah med en desperat vädjan om hjälp.

När ryttaren nådde Makkah, rev han — enligt en gammal arabisk sed — upp öronen på sin kamel, skar upp dess nos och välte sadeln. Sedan, medan han rev sin skjorta framifrån och bakifrån, började han ropa med

hög röst:

”O Qurayshs folk! Sänd hjälp för att skydda er karavan från Syrien under Abu Sufyans ledning, för Muhammad och hans följeslagare är i hälarna på den; annars tror jag inte att ni någonsin kommer att få era varor. Spring, spring till hjälp!”

Detta orsakade stor uppståndelse och vrede i hela Makkah, och alla Qurayshs stora hövdingar gjorde sig redo för krig. En armé bestående av **600 bepansrade soldater och 100 ryttare** marscherade ut med stor pompa och ståt. De avsåg inte bara att rädda karavanen, utan också att en gång för alla sätta stopp för det nya hotet från muslimerna som hade konsoliderat sig i al-Madinah. De ville krossa denna växande makt och imponera på klanerna längs handelsvägen för att göra den helt säker för framtida handel.

Nu kände den helige Profeten, som alltid höll sig väl underrättad om situationen, att den avgörande stunden hade kommit och att detta var det rätta tillfället att ta ett djärvt steg; annars skulle den islamiska rörelsen bli livlös för alltid och ingen möjlighet skulle finnas kvar för den att resa sig igen.

För om Quraysh invaderade al-Madinah skulle oddsen vara emot muslimerna. Den muslimska gemenskapens tillstånd var fortfarande mycket osäkert:

- Muhajirun hade inte hunnit stabilisera sin ekonomi under den korta tiden (mindre än två år) i al-Madinah.
- Ansar hade ännu inte prövats.
- De närliggande judiska klanerna var fientliga.
- Det fanns en stark grupp hycklare och avgudadyrkare i al-Madinah.
- Och framför allt levde de omgivande klanerna i fruktan för Quraysh och hade alla sina religiösa sympatier hos dem.

Därför insåg den helige Profeten att följderna av en möjlig invasion inte skulle vara gynnsamma för muslimerna.

Den andra möjligheten var att Quraysh inte skulle invadera al-Madinah, utan endast försöka eskortera sin karavan säkert genom att visa upp sin militära styrka. Men även i det fallet, om muslimerna förblev passiva, skulle det skada deras anseende. Ett sådant svagt uppträdande skulle uppmuntra andra araber och göra muslimernas ställning mycket osäker i

landet. De omgivande klanerna skulle, på Qurayshs uppmaning, börja fiendtligheter mot dem, och judarna, hycklarna och avgudadyrkarna i al-Madinah skulle öppet resa sig mot dem och inte bara äventyra deras säkerhet, egendom och heder, utan göra det svårt för dem att ens leva där.

Muslimerna skulle inte kunna inge fienden den respekt och fruktan som behövdes för att skydda deras liv, egendom och heder.

En noggrann analys av situationen ledde den helige Profeten till beslutet att ta ett avgörande steg och gå ut i strid med den lilla styrka han kunde samla — för endast på detta sätt kunde det visas om den muslimska gemenskapen hade rätt att överleva eller var dömd att gå under.

När han hade kommit fram till detta avgörande beslut, kallade han Muhajirin och Ansar tillsammans och lade fram hela situationen inför dem, utan någon reservation. Han sade:

”Allah har lovat att ni kommer att möta en av de två: handelskaravanen som kommer från norr, eller Qurayshs armé som marscherar från söder. Säg mig nu vilken av de två ni vill anfälla!”

En stor majoritet av folket svarade att de ville anfälla karavanen. Men den helige Profeten, som hade något annat i åtanke, upprepade samma fråga.

Då reste sig Miqdad bin ‘Amr, en Muhajir, och sade:

”O Allahs Sändebud! Marschera till den sida som din Herre befäller dig; vi kommer att följa dig vart du än går. Vi kommer inte att säga som israeliterna: ‘Gå du och din Herre och kämpa, vi väntar här.’ Tvärtom säger vi: ‘Gå du och din Herre och kämpa; vi kommer att kämpa vid din sida till vårt sista andetag.’”

Även då tillkännagav han inget beslut, utan väntade på ett svar från Ansar, som ännu inte hade deltagit i någon strid för islams skull. Eftersom detta var deras första möjlighet att bevisa att de var redo att uppfylla sitt löfte om att kämpa för islams sak, upprepade han frågan utan att direkt rikta den till dem.

Då reste sig Sa'd bin Mu'adh, en Ansar, och sade:

”Herre, det verkar som om du riktar frågan till oss.”

När den helige Profeten sade: ”Ja”, svarade Ansar:

”Vi har trott på dig och bekräftat att det du har fört är sanningen, och vi har gjort ett högtidligt löfte med dig att vi ska lyssna till dig och lyda dig. Därför, o Allahs Sändebud, gör vad du avser att göra. Vi svär vid Allah, som har sänt dig med sanningen, att vi är redo att följa dig till havets strand, och om du går i det, kommer vi att kasta oss i det. Vi försäkrar dig att inte en enda av oss kommer att stanna bakom eller överge dig, för vi kommer inte att tveka att gå till strid, även om du skulle leda oss till slagfältet i morgon. Vi kommer att stå fasta i striden och offra våra liv i kampen. Vi hoppas att vårt uppträdande, genom Allahs nåd, kommer att glädja ditt hjärta. Så, förlita dig på Allahs välsignelse och ta oss till slagfältet.”

Efter dessa tal beslutades att de skulle marschera mot Qurayshs armé och inte mot handelskaravanen.

Den lilla arméns verkliga tillstånd

Men det bör noteras att beslutet var av enkel natur. Antalet människor som trädde fram för att gå till slagfältet var bara något mer än trehundra:

- 86 Muhajirin
- 62 från Aws
- 170 från Khazraj

Den lilla armén var dåligt beväpnad och knappt utrustad för strid. Bara ett par av dem hade hästar att rida på, och de andra fick turas om tre och fyra åt gången på ryggen av en kamel — av de 70 kameler de hade totalt. Framför allt hade de inte tillräckligt med vapen; endast 60 av dem hade rustningar.

Det är därför inte förvånande att, med undantag för dem som var redo att offra sina liv för islams sak, majoriteten av dem som följde expeditionen var så fyllda av rädsla att de kände det som om de medvetet gick in i

dödens käftar.

Sedan fanns det människor som alltid såg saker ur ett själviskt perspektiv. Även om de hade antagit islam, insåg de inte att deras tro skulle kräva att de offrade sina liv och sin egendom. De ansåg att detta var en galen expedition, driven av irrationell religiös entusiasm.

Men den helige Profeten och de sanna troende hade insett den kritiska stundens allvar, som krävde risken av livet. Därför marscherade de rakt mot sydväst, där Qurayshs armé kom ifrån.

Detta är ett klart bevis på att de från första början hade gått ut för att möta armén och inte för att plundra karavanen. För om de hade siktat på att plundra karavanen, skulle de ha tagit nordvästlig riktning och inte sydvästlig.

Slaget vid Badr

De två grupperna möttes i strid vid Badr den sjuttonde Ramadan.

När de två arméerna stod inför varandra och den helige Profeten såg att Qurayshs armé var tre gånger större än muslimerna och mycket bättre utrustad, höjde han sina händer i bön och bad denna innerliga bön med stor ödmjukhet:

”O Allah! Här är Quraysh, stolta över sina krigsredskap; de har kommit för att bevisa att Din Sändebud är falsk. O Allah! Sänd nu den hjälp som Du har lovat mig. O Allah! Om denna lilla armé av Dina tjänare förintas, kommer det inte att finnas någon kvar i landet som dyrkar Dig.”

I denna strid sattes Muhajirin från Makkah på det hårdaste prov, för de måste kämpa mot sina egna nära och kära och hugga ned sina fäder, sina söner, sina farbröder och morbröder och sina bröder. Det är uppenbart att endast sådana människor kunde lyckas i detta svåraste av prov som hade accepterat sanningen uppriktigt och brutit alla band med falskhet.

Och på ett annat sätt var prövningen för Ansar inte mindre hård. Hittills hade de bara gjort Quraysh och deras allierade fientliga genom att ge muslimerna skydd mot deras vilja, men nu skulle de för första gången kämpa mot dem och så fröet till ett långt och bittert krig.

Detta var verkligen en mycket svår prövning, för det innebar att en liten stad med några tusen invånare skulle föra krig mot hela Arabien. Det är uppenbart att endast sådana människor kunde ta detta djärva steg som trodde på islams sanning så fast att de var redo att offra varje personlig fördel för dess skull.

Allahs hjälp och den avgörande segern

Så Allah accepterade Muhajirins och Ansars självupppoffringar på grund av deras sanna tro och belönade dem med Sin hjälp. De stolta, välbeväpnade Quraysh besegrades av dessa dåligt utrustade hängivna muslimer.

- Sjuttio av deras män dödades
- Sjuttio togs till fånga
- Deras vapen och utrustning föll i muslimernas händer som krigsbyte

Alla deras stora hövdingar — deras bästa krigare och de som hade lett motståndet mot islam — dödades i detta slag.

Det är inte konstigt att denna avgörande seger gjorde islam till en makt att räkna med. En västerländsk forskare säger att före slaget vid Badr var islam endast en religion och en stat, men efter slaget blev det statens religion — ja, själva staten.

Diskussionsämnen

Det är denna stora strid som har blivit genomgången i denna sura. Men låt det noteras att denna genomgång i vissa avseenden är helt annorlunda än de genomgångar som vanligtvis görs av världsliga befälhavare efter en stor seger. I stället för att glädjas över segern har de moraliska svagheter som kommit fram under denna expedition påpekats, så att muslimerna ska försöka sitt yttersta att reformera sig själva.

Det har betonats för dem att segern berodde på **Allahs hjälp** snarare än på deras egen tapperhet och mod, så att muslimerna ska lära sig att förlita sig på Honom och lyda Allah och Hans Sändebud ensamma.

Den moraliska lärdomen av konflikten mellan sanningen och falskheten har framställts, och de egenskaper som leder till framgång i en konflikt har förklarats.

Därefter vänder sig suran till **mushrikerna, hycklarna, judarna** och **krigsfångarna** på ett mycket imponerande sätt som borde lära dem en god

läxa.

Den ger också instruktioner angående **krigsbytet**. Muslimerna har blivit tillsagda att inte betrakta detta som sin rätt, utan som en gåva från Allah. Därför bör de med tacksamhet acceptera den del som tilldelas dem av det, och villigt godta den del som Allah avsätter för Sin sak och för att hjälpa de behövande.

Sedan ger den också normala instruktioner rörande **lagarna för fred och krig**, eftersom dessa behövde förklaras tydligt i det skede som den islamiska rörelsen hade trätt in i.

Den föreskrev att muslimerna skulle avstå från "okunnighetens" vägar i både fred och krig, och därigenom etablera sin moraliska överlägsenhet i världen. Detta innebar också att i praktiskt liv demonstrera den moral som islam hade predikat för världen från första början, och som den hade befallt att det praktiska livet skulle byggas på.

Den anger också vissa artiklar av den islamiska konstitutionen som hjälper till att skilja statusen för muslimer som lever inom **Dar al-Islam** (Islams område) från statusen för muslimer som lever utanför dess gränser.

[KAPITEL 8](#)

[«7. Al-A'raf](#)

[9. At-Taubah»](#)

- [Bilal testar](#)
- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)

